

med Oplæsning af Citater, som jeg ikke skal trætte det høje Ting med i Dag, blev det fra alle Partiers Ordførere, den Gang vi fik Konjunkturtillæget, indrømmet, at dette Tillæg maatte helt eller delvis bortfalde, naar Forholdene blev saaledes, at der blev ekstraordinære Vanskeligheder for Statskassen, eller navnlig naar der blev ekstraordinære Vanskeligheder og Krisetilstande i Erhvervslivet. Det er anerkendt fra Ordførerne for alle Partier, man kan ikke komme bort derfra, og hvis der nogen Sinde har været en Tid, paa hvilken de Forbehold, som den Gang blev taget, passer, saa er det den nuværende. Hvad angaar de sociale Love, saa har disse Love jo været under en meget stærk Udvikling i de senere Aar. Medens vi til Eksempel har reduceret Militærudgifterne meget betydeligt, har de sociale Udgifter været i en stadig Stigen. Den højtærede Minister sagde nogle for mig gaadefulde Ord. Han sagde, at de sociale Udgifter er i vidt Omfang taget med under den almindelige Nedskæringsbevægelse. Jeg ved ikke rigtig, hvad den højtærede Minister sigter til dermed. Naar jeg tager de 3 Hovedposter: Sygekasserne, Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen samt Invalideforsikringen — jeg tager ikke Aldersrenten med, for der har jo fundet betydelig Lovændring Sted —, saa er Stigningen fra 1925—26 til Finanslovsforslaget 1927—28 fra 25 422 000 Kr. til 28 770 000 Kr. Jeg kan ikke se, hvor den almindelige Nedskæringsbevægelse ligger her. Der til kommer, at de sociale Love, som saa mange andre Love er vedtaget paa en Tid, hvor Kronen havde en ganske anden Værdi end nu, til Dels vedtaget paa en Tid, da Kronen stod endogsaa meget lavt, og derefter er adskillige Takster og Satser i de sociale Love afpasset. Naar man derfor kræver, at der paa samtlige Budgetter skal finde en Nedsættelse Sted, som svarer til de Ændringer, der er foregaaet i Kronens Værdi, saa kan man umuligt, saaledes som den højtærede Finansminister gør, sige, at de sociale Loves Takster og Satser maa ikke ændres. „Saadanne Ændringer ogsaa af de lovmæssige Ydelser og Takster, at den paakrævede Lettelse af Skattebyrden kan tilvejebringes“, det er rene og klare Ord.

Man vil spørge om Militærudgifterne. Jeg nævnte før, at Militærudgifterne var blevet ekstraordinært meget stærkt nedsat ved Lovene af 1922, paa en Tid, hvor lignende Nedsættelser ikke har fundet Sted paa forskellige andre Omraader. Men

derfor mener jeg alligevel, saaledes som jeg ogsaa betonedede det ved Forelæggelsen af Forslaget til Beslutning i Foraaret, at Militærudgifterne kan ingen Undtagelse danne, de skal behandles paa ganske samme Fod som de øvrige. Der er ogsaa i Militærlovene af 1922 fastsat visse Summer, som er fastsat under Hensyn til den den Gang eksisterende mindre Værdi af Kronen end den, Kronen nu har. Derfor kan Militærlovene af 1922 saa lidt som andre Love være intakte, men der maa tages tilbørligt Hensyn til de Ændringer, det ogsaa der kan være rimeligt at gennemføre under Hensyn til de ændrede Værdiforhold, men naturligvis ikke saaledes, at denne Ordning saboteres og umuliggøres, saa lidt som det skal være Tilfældet med andre Ordninger, hvor lignende Principper anvendes.

I øvrigt er det ganske utvivlsomt, at der ogsaa under de andre Ministerier ved en virkelig omhyggelig og kritisk Gennemgang af de vedkommende Bevillinger og Udgiftslove, kan spares betydeligt mere, end der har fundet Udtryk paa Regeringens Finanslovsforslag, som væsentlig holder sig til det, jeg vil kalde for mere eller mindre automatiske Nedsættelser. Det vilde vel dog f. Eks. være rimeligt at tage op til Overvejelse en Ændring af Loven om Udenrigsministeriet. Vi fik denne Lov i 1921, paa en Tid, hvor den danske Erhvervsverden var stærkt optaget af Tanken om en stor Ekspansion for dansk Erhvervsvirksomhed og de store Muligheder i saa Henseende. Jeg tror, at visse noget for optimistiske Optættelser affødte som Resultat en Organisation og et Personale, som er større, end der har vist sig virkelig at være Brug for. Jeg anerkender, at den højtærede Udenrigsminister i nogen Grad har søgt at reducere det, men jeg tror, det er ganske nødvendigt, at man tager hele Loven op til kritisk Overvejelse med det Formaal for Øje, at man der vil spare ganske betydeligt. Jeg tror ogsaa, at Folk, der er indviet i Udenrigsministeriets hele Virksomhed, vil indrømme, at jeg har Ret deri. Tiden tillader jo ikke at gaa ind paa de enkelte Ministerier, men man kunde tage det ene Ministerium efter det andet, hvor en virkelig kritisk Gennemgang vilde kunne føre til betydelige Nedsættelser. Jeg vil for Eksempel mene, at der paa vort Statskolevæsens Omraade, noget, der har slugt saa ganske usigelig mange flere Penge, end man nogen Sinde har tænkt sig, maa kunne finde væsentlige Nedsæt-